

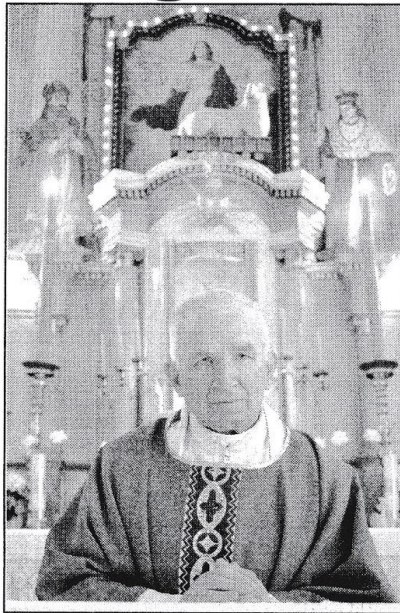
Vinš ir godavīrs

Šo teicienu sarunā ar ilggadējo Piedrujas Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas Romas katoļu draudzes prāvestu Marianu Daļeckī, tiekoties īsi pirms viņa 75. dzīves gadskārtas, dzirdēju vairākkārt. Un to jubilārs adresēja saviem amata brāļiem — priesteriem. Dagdas dekāns Odiņš ir godavīrs. Krāslavas dekāni Samušs un Lapkovskis bija godavīri. Landskoronas prāvests Voselāns bija godavīrs... Ko tieši mans sarunu biedrs ar to domāja, grūti pateikt. Droši vien to, ka šiem garīdzniekiem raksturīgs godīgums, apzinīgums, augsta tikumība, morāles prasībām atbilstoša rīcība.

Pēc ciemošanās Austrumu pierobežā un daudzpusīgām, interesantām domu apmaiņām man šķita, ka par godavīru var nosaukt arī pašu šī teiciena autoru. Piedrujas draudzes locekles savam dvēseļu ganam adresēja šādus vārdus: "Mūsu prāvestam piemīt liela cilvēkmīlestība. Viņš joprojām ir neizsīkstošs enerģijas pilns. Neskatoties uz veselības problēmām, var apskaut viņa darbaspējas. Mēs viņu saucam "naš solovej" ("mūsu lakstīgala") utt."

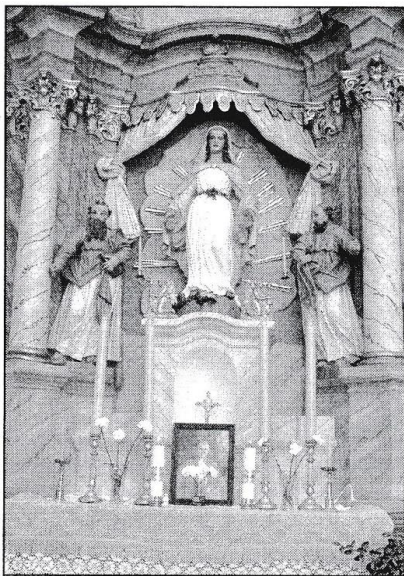
... Marians Daļeckis dzimis 1937. gada 27. maijā Kombuļu pagasta "Strazdu" mājās dievbijīgā septiņu bērnu ģimenē. Uz jautājumu, kad viņš sajutis aicinājumu uz priesterību, tēvs Marians pārliecinoši atbildēja: "No bērības." Viņš uzskata, ka paaicinājums atkarīgs no daudz kā: no ticības praktizēšanas ģimenē, no situācijas draudzē un sabiedrībā, no priesterpersonības.

Daļecku ģimenē tēvs un māte bija dziļi ticīgi cilvēki, arī bērnus audzināja kristīgā garā. Visi kopīgi lūdzās mājās, apmeklēja dievkalpojumus baznīcā. "Viens otrs baznīcā nevar atrasties ilgāk par piecām minūtēm. Bet man, līdzīgi kā apustulim Pēterim, gribējās iesaukties: "Kungs, mums ir labi šeit būt!" (Mt 17, 4) stāsta tēvs Marians. Viņš bija no papīra izgriezis ornātu, un, spēlējoties ar bērniem, tēloja priesteri, vadīja lūgšanas. Ganot ģimenei piederošos lopus, mazais pirmskolnieks dziedāja "Jaunova svāta", Dievmātes litāniju, citas garīgas dziesmas. mazāks," par sevi pajoko tēvs Marians. "Gadi nem

No pr. M. Daļeckis CV:

1976.g.30.V — ordinēts par priesteri;
1976.g. VI — X — vikārs Bikovas draudzē;
1976.g. X — 1977. g. IX — vikārs Vakarāņu draudzē;
1977.g. IX — 1980.g. IV — prāvests Balbinovas draudzē, vikārs Krāslavas draudzē;
1980.g. IV — 1984.g. V — prāvests Indricas draudzē;
1984.g. V — 1988.g. VI — prāvests Piedrujas un Indricas draudzē;
1988.g. VI — 1990.g. III — prāvests Bukmuižas draudzē;
1990.g. III — 1999.g. — prāvests Piedrujas un Indricas draudzē;
1999.g. — 2008.g. — prāvests Piedrujas, Indricas un Balbinovas draudzē;
No 2008. g. — prāvests Piedrujas draudzē, vikārs Krāslavas draudzē.

duš) Marians Daļeckis ir Dieva Vārda sludinātājs pierobežas draudzēs: Balbinovā, Indricā un Piedrujā, bieži palīdzot arī Krāslavas prāvestiem Samušam, Madelānam, Lapkovskim, Voroneckim.

Daudzus gadus viņa garīgajā aprūpē bijušas divas un desmit gadus pat trīs draudzes. Tikai 2008. gadā bīskaps J. Bulis, ņemot vērā M. Daļeckis veselības stāvokļa pasliktināšanos, varēja apmierināt viņa lūgumu. Tagad viņš kalpo par Piedrujas draudzes prāvestu un Krāslavas draudzes vikāru (prāvesta palīgu).

Pazemīgais Dieva kalps neuzskata sevi par ideālu priesteri, vairāk viņš esot lūgšanu cilvēks. Taču tūdaļ piebilst, ka arī ar to viņš negribot lielīties. Sarūgtinājumu prāvestā izraisa cilvēku nesapratne par to, ka Svētie Raksti, Evaņģēlijs ir vislabākā lūgšana. Padomju gados daudzi amata dēļ nevarēja nākt uz baznīcu. Tagad šķēršļu nav, tomēr pavisam neliels cilvēku loks darbības piedalās dievkalpojumos. Svētdienās sanāk 30 - 40 dievlūdzēju, lielākos svētkos — no 60 līdz 100. Vienīgi kapusvētki tiek kupli apmeklēti. Protams, tagad laukos cilvēku skaits ir krietni sarucis. Taču arī daudzos atlikušajos valda gara remdenība, vienaldzība, apātiskums. Viens otrs pat uzskata, ka retumis apmeklēt dievkalpojumus — tas jau ir gandrīz varoņdarbs. Tādos apstākļos priesterim tagad esot pat grūtāk strādāt kā padomju laikos. Te runa nav tikai par pastorālām, garīga rakstura rūpēm, bet arī par saimnieciskām lietām. Priesterim nereti ar savām rokām nācies paveikt ne vienu vien baznīcai vajadzīgu praktisku darbu. Piemēram, vajadzības spiests pirms vairākiem gadiem personīgi rūpējies par dievnama apkuri, uzraudzījis apkures katlu, kamēr nasta vairs nebija panesama. Tiesa, tagad no pagasta atsūta palīgā dažādos darbos bezdarbniekus, tomēr visu laiku vajadzīga kontrole. "Ja pats nepieskatīsi, kaut kas līdz galam nebūs izdarīts," saka prāvests.

"Esmu neliela auguma, bet ar gadiem saraujos arvien

Zēna skanīgā balss bija dzirdama pat kaimiņu sādžā. "Pēc tam, kad mācījos Miglānu sākumskolā un vēlāk — pamatskolā, nācās dziedāt arī "Mudrij Staļin, ļubimij staļin", "Koņi staļņije" u.c.," nosmej jubilārs.

Ģimene agri zaudēja mātes gādību. Par gadu vecākais Oļģerts jau bija uzsācis ceļu uz priesterību, bet Marianam nācās gādāt par iztiku.

Strādāja lauku mājās, sovhozā, vēlāk Rīgā. Sapņa īstenošanu aizkavēja arī grūtības latviešu valodas apgūšanā. Taču doma par garīgo semināru netika atmesta. Viņu iedrošināja un iedvesmoja Krāslavas dekāns Julijans Samušs, vēlāk Rīgā — prāvests Jānis Uširovskis. Darbā rūdītais vīrs 34 gadu vecumā tomēr kļuva par semināristu. Studijas palīdzēja asināt prātu. Visu, ko māca, jau nevarot saturēt atmiņā. Tēvs Mariāns uzskata, ka galvenais ir saprast Baznīcas mācības, Svēto Rakstu būtību. Var zināt daudz Evaņģēlija citātu no galvas, taču nedarīt to, ko tas māca. Un otrādi: var mazāk zināt, bet vairāk darīt. Arī Hruščovs savulaik bieži citējās Svētos Rakstus, bet patiesībā bija karojošs ateists.

Pēc iesvētīšanas par priesteri 1976. gada 30. maijā jaunajam Kunga vīna dārza strādniekam pirmā kalpošanas vieta bija Bikovas draudze (Gaigalava) pie kapucīnu tēva Tomaša, pēc tam Varakļānu draudze pie dekāna un prāvesta Jāzepa Gavrača. Bet kopš 1977. gada 1. septembra (izņemot divus ga-

savu, kā tai dziesmā dzied: "Vecās likteņdzirnas mūsu mūžu maļ...") Jubilārs atzīstas, ka agrāk vienā svētdienā noturējis pa 2 - 3 aizlūgumiem kapsētās, bet tagad nogurstot pat pēc viena. Tomēr, par spīti daudzajām grūtībām un veselības problēmām, priesteris turpina dzīvot nesalaužamā pašāvībā uz Dievu, nes gara gaismu brāļiem un māsām Kristū. Nav mazinājusies uzticīgā Dieva kalpa pazemība, cilvēcība, vienkāršība, darbīgums, spēja pasmaidīt par savām vājībām. Joprojām pārliecinoši skan viņa liturģiskie dziedājumi, ikviens draudzes loceklis no sava dvēseļu gana var saņemt garīgu atbalstu, kad ir bēdu māks vai nomaldījies no pareizā ceļa. Pats būdams dziļi ticīgs, viņš mudina arī citus dzīvot tuvā draudzībā ar Dievu, māca lūgties, ticēt, cerēt un mīlēt cits citu.

5. jūnijā pulksten 12.00 Piedrujas Romas katoļu baznīcā jubilārs Mariāns Daļeckis kopā ar diecēzes bīskapu Jāni Buli un brāļiem priesterībā celebrēs pateicības sv. Misi par nodzīvotajiem gadiem kopā ar Piedrujas draudzi. Lūgsimies arī mēs, vēlot darbīgajam Dieva dārza strādniekam pašaieliedzību un izturību, spēku un veselību turpmākajam kalpojuma. Lai Kungs svētī viņa darbu, lūgšanas, visu dzīvi, bet Māras zemes Karaliene ņem savā patvērumā!

*Genovefa KALVIŠA
Alekseja GONČAROVA foto*